

UDK: 347.515.3 (410.1)

PROFESORI TREBA DA SNOSE ODGOVORNOST ZA NEZGODE ĐAKA U ŠKOLI?

Odgovornost i obaveze nastavničkog kadra nedavno su se našle u centru pažnje britanske javnosti. Nastavnički i vaspitački kadar sve češće je suočen s prozvankama da je odgovoran za različite nezgode učenika u školama i obdaništima. Prohujali su dani kad su đaci i deca u vrtićima bili prepušteni sebi da se uče na svojim greškama i da na sopstvenoj koži iskuse izazove na putu u svet odraslih. Umesto toga, rukovodioci u mnogim školama danas dobro promisle čak

puno pravo da za određeni štetni događaj svog deteta u školi prozovu i njihove vaspitače, čijim pedagoškim veštinama su ukazali poverenje?

Septembra 2009. godine direktoru privatnog obdaništa u Velsu sud je odredio da plati 20.000 britanskih funti na ime odštete roditeljima čije je dete pre pet godina išlo u taj vrtić i, igrajući se, preskakalo kamene stepenice u dvorištu obdaništa, zadobivši pri tom povredu od kojih je ubrzo

preminulo. Sudija je proglasio krivim rukovodioca tog vrtića, jer vaspitač, po njegovom mišljenju, nije trebalo da dozvoli trogodišnjem Kijanu Vilijamsu da se igra i skoči sa stepenica, pri čemu je pao i mesec dana kasnije, u avgustu 2004, preminuo zbog preloma kičme. Porotnici su zaključili da se taj nesrećan slučaj dogodio zbog nepažnje vaspitača i da za propust krivicu snosi isključivo direktor i vlasnik predškolske ustanove, ili obojica, ako nije reč o jednoj osobi sa obe funkcije.

Stiv Skot, britanski državni savetnik za zdravlje i bezbednost, u intervjuu na televizijskoj stanici Bi-Bi-Si, branio je tvrdnju da je igra nezamenljivi deo dečjeg odrastanja. Njegov komentar predstavljao je osvr

na presudu suda koja je krivim proglasila direktora obdaništa zbog povrede deteta koje je potom preminulo, uz opasku da taj nemili događaj ne znači da će ubuduće deci biti uskraćeno ili umanjeno vreme koje provode u igri kad su u predškolskim ustanovama, pogotovo što su manje povrede u dečjim igrama deo svakodnevne prakse u tim institucijama.

i pre nego što za učenike organizuju ekskurzije, koje su se nekad podrazumevale u đačkim danima, a sada su potencijalni rizik od nekog štetnog događaja, od kojeg bi se preventivno trebalo osigurati. Da li je povećani pritisak za snšenje odgovornosti pedagoga i profesora posledica sve surovijih životnih pravila modernog vremena, ili roditelji imaju

Uprkos stavu Stiva Skota, koji je govorio u ime Vlade, predškolske i školske ustanove ubuduće bi mogle češće da se susreću sa optužbama za neadekvatnu brigu za svoje štíćenike. To će za posledicu imati odgovorniji pristup odabiru osiguranja u tim ustanovama, naročito kad je reč o rizicima koji se stavljaju na račun njihovih rukovodilaca.

Alistar Darling, stručnjak za sudsku delatnost, opominje da ne treba čekati da određeni nesrećni slučaj podigne medijsku prašinu, poput tragedije u kojoj je šestoro đaka poginulo vozeći se kanuom u Dorsetu 1993. godine, zbog čega su njihovi profesori seli na optuženičku klupu. On savetuje da se celokupno društvo blagovremeno postara da sve predškolske i obrazovne ustanove imaju odgovarajuće polise osiguranja za različite vrste rizika.

Malkolm Tarling, član britanskog Udruženja osiguravača, smatra da rizici nemaju samo negativnu konotaciju: „Ljudi treba da preuzimaju različite rizike kao deo edukacije. Učimo se na greškama i od tih potencijalnih grešaka treba se zaštititi blagovremeno, adekvatnim osiguranjem.“ Postoje mnogi veliki rizici od potencijalnih šteta na predškolskim i školskim adresama, te je od presudnog značaja da postoje i polise koje ih pokrivaju. Statistika pokazuje da većina tih ustanova najčešće ima samo polise za osnovne rizike, a među njima i za nezgode koje se mogu dogoditi na đачkim ekskurzijama.

Lindzi Grej, underwriter specijalista za pojedinačna osiguranja kaže: „U današnjem svetu sa pregršt sukoba, ne treba zanemarivati ni osiguranja za pojedinačnu odgovornost, pa se obrazovnim i predškolskim ustanovama preporučuje da i to uzmu u obzir kad prave spisak polisa koje žele da imaju. Veći broj polisa značio bi i više poverenja u te institucije, uzmemo li u obzir i podatke o porastu broja nezgoda u britanskim školama, koje su proteklih godina

dobile veliki publicitet. Snažan porast nasilja u društvu trebalo bi da bude inicijalna kapisla i za osiguravače, koji svoje polise treba da prilagode novim okolnostima u obrazovnim ustanovama, a time ujedno prošire lepezu svojih usluga.“

Iako ima mnogo stručnjaka za različite vrste osiguranja, osiguravači su još sramežljivi kad treba da osmisle polise za pokriće rizika u predškolskom i školskom sektoru, što se tumači kao nedostatak znanja i strah od nepoznatog terena.

Preporuka Malkolma Tarlinga glasi da rukovodioci predškolskih i obrazovnih ustanova iznesu predloge i potrebe za vrstama osiguranja koje bi pokrile rizike s kojima se sreću u praksi, jer bi, na taj način, dobili i pokriće za dugotrajniju veću bezbednost svojih štíćenika, zaposlenih i imovine. Lindzi Grej savetuje ljudima koji rukovode obdaništima i školama da u dogovoru sa osiguravačima planiraju svoje aktivnosti, pogotovo vanredne, kao što su takmičenja ili ekskurzije, kako bi sa odgovarajućim polisama bili sigurniji u slučaju štetnih događaja pokrivenih osiguranjem.

IZVOR: [HTTP://WWW.LLOYDS.COM/NEWS-AND-INSIGHT/NEWS-AND-FEATURES/ARCHIVE/2008/07/SHOULD_TEACHERS_BE_LIABLE_FOR_ACCIDENTS_AT_SCHOOL](http://www.lloyds.com/news-and-insight/news-and-features/archive/2008/07/should_teachers_be_liable_for_accidents_at_school)
PREVELA I PRIREDILA: ANA V. VODINELIĆ, M. A.